

ЗМІСТ

Передмова	11
Розділ 1. Увімкніть уяву і... конкретику	15
Розділ 2. Де і як знайомитися	22
Розділ 3. Як же на нього дивитися?	42
Розділ 4. Талісмани і лайфхаки	46
Розділ 5. У кожній із нас живе пігмаліонка ..	54
Розділ 6. Що зі мною не так?	63
Розділ 7. Перешкоди	76
Розділ 8. Одружитися з собою	104
Розділ 9. Знайомство з його батьками	112
Розділ 10. Як не лізе, то не пхай, або Коли мама таки мала рацію	120
Розділ 11. Українське виховання, або Чому українські діти не кидаються їжею ..	134
Розділ 12. Діти – наші квіти	140

Розділ 13. Чому холостяки – холостяки? . . .	143
Розділ 14. Як розпізнати динамо	151
Розділ 15. Але знаєш, любий мій екс...	158
Розділ 16. Про полігамність	163
Розділ 17. То з ким же вони одружуються? . .	167
Розділ 18. Чому ж вони таки наважуються одружитися?	170
Розділ 19. Пропозиція (Досвід триразової нареченої)	181
Розділ 20. Той іще челендж: не зісти одне одного	202
Розділ останній. Happily ever after	206
Супербонус від Мадам Мармеладки, або Все те, що вона (чомусь) свайпнула вліво . .	208
Про авторку	215

Передмова

Щоразу, питаючи читачок, який би курс чи лекцію вони хотіли послухати: про Париж і парижанок, про мистецтво жити чи про чарівний пендель для творчості – найбурхливішу реакцію у вигляді оплесків і заохочень я отримую на стьобне «Як виходити заміж стільки разів, скільки хочете». Те саме з постами в соцмережах: коли пишу, що востаннє вдало вийшла заміж у тридцять сім із двома готовими дітьми і нічо, проканалю, тож варто всім, кого задовбали питання родини «ну шо, коли ти там, тобі ж уже скоро тридцять?!», послати стурбованих родичів подалі на хутір Михайлівський, – тисячі лайків і коментів. Наболіло, нагризло, дістало. То, може, настав час узяти й написати щось трохи більше за пост?.. Таку собі веселу інструкцію, що не претендує на почесне місце у вашій бібліотеці, але її можна кинути в сумку й, прочитавши, передати подрузі чи без жалю залишити десь у буккросингу, збавивши за читанням

час у літаку чи потязі. Не соромтеся – я в принципі дівчина без претензій. (Чого і вам бажаю – життя стає легшим).

Кажу одразу: я не психологиня і не суперкоучка, не ведіческа́я жєнщина і не колишня порноакторка, яка вам розкаже, де й за чим прокачати сексуальну енергію з торсіонними полями в кільцях жіночої сили під час глибокого мінету. (От ви зараз ржете, а я знаю не одну кобіту, яка занесла грошенят майже всім переліченим гуриням). Я – понура істота, яка пише книжки й музику і любить сміятися з себе. (За це ви мене любите). У мене метр шістдесят зросту, тонке волосся, нормальні природні риси обличчя й звичайна статура – коротше, все те, що в нашому балуваному народі називається «ні кожи, ні рожи». Коса не товста і не до пояса, ніс кирпатий, очі сяють рідко

Ірєна звичайна

*зріст 160
волосся тонке*

(тільки від хорошої публіки, хорошого алкоголю і смачної їжі). Коротше, ні разу не фея й не німфа, як то зараз модно. А, і ще одне – я ненавиджу весь оцей хвальоний «пазітів». І «тудяжок» не люблю. І показних феміністок. Словом, жах, а не людина. Тож якщо ви почуваетесь десь так само – купіть цю книжку.

Якщо я ще не казала, то заміж я виходила тричі. Це лише офіційно. Бо кілька серйозних разів це було цілком легітимне життя в громадянському шлюбі, а ще незліченна кількість – різної інтенсивності романи, трагедії й інтриги, сліди яких ви могли спостерігати в моїх книжках чи піснях гурту QARPA.

Висновок з усього цього один: якщо вийшло у мене – вийде і у вас.

Спробуємо, певно, розбити нашу інструкцію на подобу розділів. Щоби вам читати не мемуари балерини і не потік свідомості, а те, що для вас актуально на теперішній момент. Пишучи ці тексти, я наводитиму приклади з життя реальних людей і думатиму про реальних жінок, яким би це все стало у пригоді. Бо я чесно не до

кінця розумію, як так сталося, що на світі є бісова купа самотніх людей. І вони часто (і з обох боків) бувають гарними, розумними, повноцінними й реалізованими. Просто чомусь не знаходять одне одного, і все.

Ну а ще, як не дивно, за статистикою одружені люди щасливіші за самотніх, розлучених чи сепарованих. Довше живуть, більше заробляють на душу населення, легше виховують дітей. Єдине уточнення – ці люди *щасливо* одружені. І на питання «хто твій найкращий друг» упевнено відповідають «мій чоловік». (Чи «моя дружина», якщо людина – чоловік чи частина пари ЛГБТ. Книжка підходить для всіх, і слово «чоловік», «партнер» чи «обранець» пропоную трактувати вільно). Коротше, у всіх інших випадках маємо індульгенцію на розлучення і «спробуй ще».

Розділ 1. УВІМКНІТЬ УЯВУ І КОНКРЕТИКУ

Щоразу, коли знайомі дівчата скаржаться мені на самотність, я уточнюю: а сама-то ти знаєш, який тобі потрібен мужик?.. І починається: «Ну-у... щоб нормальний був. Не урод. Не тупий... Не знаю! Все одно його нема! Я така самотня, така нещасна!». Я беру себе в руки і не роблю фейспалм. А тоді вкотре починаю терпляче пояснювати, що якщо вона сама не знає, який мужик їй потрібен, то Всесвіт і поготів не здогадається. І запит у цю божественну картотеку треба подавати максимально чіткий:

зріст, вік, професія, колір очей, характер, ставлення до грошей, ставлення до твоїх (чи ваших майбутніх) дітей, вміє користуватися дрилем чи ні, їсти сам зварить чи ні, веселий чи зануда, подорожує з екстримом чи любить валятися на березі з вудкою в одній руці і з шахами в іншій, любить собак чи котів зрештою...

Я так собі не одну, пардон, собаку загадала. І собаки дісталися мені цілком безкоштовно — шарпейку Карму знайшла, а Наю подарували. З мужиками це працює десь так само (тихо-тихо, собак я люблю більше за людей, тож така аналогія швидше на користь останніх, аніж для їх знецінення).

Приклади наведу трохи нижче, а поки закарбуйте собі правило:

треба дуже чітко уявляти, який вам потрібен мужик.

Щоби не дісталось вам чорті-шо. Наприклад, загадали інженера з блакитними очима і білою машиною — то й дістанеться вам товстий лисий жлоб на «ланосі» з дипломом політеху, який йому ніколи не знадоблявся, бо він «держит лоткі на базарі». А так-то да: очі блакитні, машина біла. Зрозуміли, про що я? Ну, фільм* про дияволицю і чувака, що гнався за своєю коханою через купу інкарнацій, стаючи то розумним хлюпіком, то амбалом із маленькою піською, то плаксивим романтиком,

* «Засліплений бажанням» (англ. «Bedazzled», 2000) — комедійний фільм Гарольда Раміса. — Тут і далі примітки авторки.

бо ніяк не міг задати всі параметри, ви бачили. Робіть, значить, висновки. І пам'ятайте: підступне Чорті-Шо особливо легко чіпляється до нас під впливом хору мам і бабусь, які завивають про синицю в жмені.

А тепер – приклади з життя бабусі Карпи.

Коли мене психологічно втомив юний мрійник Вова (він був освічений, красивий, тонкий естет із добрим смаком і геть непристосований до життя), я загадала собі матьорого мужика. Умовного «пацанчика з майданчика», брутального, щоб у войнушки грався (справжня війна тоді ще не почалася). І дуже швидко знайшла такого – квадратного біатлоніста Пашу в светрі НАТО, з кількома контузіями і складом напівлегальної зброї в гаражі. Коли цей чувак вперше робив мені кунілінгус (тобто він в принципі робив його вперше в житті), то просив нікому не розказувати. Ну типу пацани не поймуть.

Паша навчив мене стріляти і не боявся дразнити сепарів у Донецьку, коли там тільки почалося захоплення ОДА. Мені, дурі на підборах, видавалося страшенно романтичним оце-от катання з «калашніковими» і крики «Слава Україні» й без того заляканим ментам. Паша не боявся

наметів і несприятливих погодних умов. Він міг дві доби їхати за кермом і не нив. Зворотна сторона медалі: Паша був диким жлобом. Щойно пронюхав, що я вмію готувати, як закінчилися наші рестіки. Зрозумів, що я люблю намети – «так давай і жити будемо на березі два тижні, який готель, який душ – це ж дорого!». Ну, і ще він жорстоко повівся з моїми дітьми. А це вже точно одноразова акція – Паша канув у небуття.

Поки я терпіла Пашу ті останні тижні на албанському узбережжі, він час від часу нагадував, що в нас із собою три кілограми тротилу й перепитував, чи точно я його не кину, коли ми повернемося додому. Тоді я молила Всесвіт про одне: щоби послав мені наступного мужика не жлоба, а такого, з яким я спатиму в дорогих готелях, смакуватиму каву на терасі, лежатиму в пінній ванні, їстиму в хороших ресторанах і питиму вишукане вино. Такого пошли мені, Всесвіте, мужика, щоби смак у нього був, просила я, і щоби він мене одягав, а не я його (як було в процесі трансформації гопніка Паші). І Всесвіт мене почув. Не минуло й пів року після того, як Паша віджав у мене бабки, які перед тим милостиво вкладав у ремонт моєї машини (машину я продала, а гроші віддала добробатам – на той